

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE PERENBOOMGAARD
(Geef ons Rusland terug)

Een toneelspel in drie bedrijven

1880

door

Franck van Erven

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2020
Nr. 3519

PERSONAGES

(5 dames – 6 heren – Fig.)

NATHALIE DEXTERS, actrice en eigenaresse van de boomgaard :
 WARRE DEXTERS, halfbroer van Nathalie en beheerder van de boomgaard :
 ANJA DEXTERS, dochter van Warre :
 ROMAIN VANDECASTELE, rijke zakenman :
 CHARLIE VAN HOOFF, regisseur :
 RALF HEID, Duitse kapper :
 WIL VAN GRAMSBEK, dramaturge :
 MARIE-THERESE KESSELAER, choreografe :
 RENATA CAMPENAERTS, voorzitter van de plaatselijke toneelclub :
 EDUARD ILSBROEKX, fruitteler :
 SJAREL PAESMANS, fruitteler en slachtoffer van de MH17 ramp :

SPELER 1 :

SPELER 2 :

SPELER 3 :

SPELER 4 :

SPELER 5 :

Leden van de plaatselijke toneelgroep, zowel mannelijk als vrouwelijk.

DECOR

Op het toneel staan tegen het achterdoek aan vier stapels grote fruitkisten schuin op de zaal geplaatst. Twee aan de jardinkant, twee aan de courkant. Zodanig uit elkaar dat je er tussen door kunt lopen. Als was het de opening van het huis of de opening van het boerenerf. In het eerste bedrijf staat er een grote tafel met daarboven hangend een lamp. Dit is het bureau van Warre en Anja. Papieren, ordners en twee laptops.

Voorwoord

De auteur van dit toneelspel liet zich inspireren door de situatie in Haspengouw en vooral nadat er een boycot kwam van producten uit deze streek. Wat de verhaallijnen betreft vond hij zijn inspiratie in de toneelstukken van de Russische toneelschrijver Anton Pavlovitsj Tsjechov. Met name De Kersentuin, De Meeuw en Oom Wanja en De drie zusters.

De namen in dit toneelstuk zijn willekeurig gekozen en hebben niets te maken met mensen die door het leven gaan met dezelfde naam als in dit stuk.

De onderlijnde toneelteksten worden in het plaatselijk dialect gesproken. De rest in het AN.

KORTE INHOUD

In Haspengouw bij de fruittelers is het crisis sinds de inval van de Russen in de Krim en sinds het neerhalen van vlucht MH17 boven Oekraïne én de subsidie aan Oost-Europese fruittelers. De omzet daalt met meer dan 40% en diverse fruittelers gaan failliet. Ook het bedrijf van de familie Dexters ontkomt niet aan de malaise. Maar niet alleen door de boycot ook door wanbeleid. Het bedrijf is in handen van Nathalie Dexters, een filmdiva geboren en getogen in Haspengouw maar verhuisd naar Frankrijk. Het bedrijf wordt gerund door halfbroer Warre en zijn dochter Anja. Maar omdat Nathalie haar geld er doordraait met fuiven en snuiven en geen geld ter beschikking stelt voor de nodige investeringen komt het tot een publieke verkoop van het bedrijf. De rijke zakenman Romain Vandecastelle wil het hele pand met grond opkopen tegen de schuldprijs en er een thema pretpark van maken met vakantiebungalows. Om dit te verhinderen komt Nathalie Dexters met haar gevolg naar Haspengouw, tevens gaat ze tijdens haar verblijf door met de repetities van haar comeback voorstelling “Nathalie spreekt”. De leden van de amateurtoneelgroep waar Nathalie op 16-jarige leeftijd is begonnen zijn haar grootste fans. Sinds haar drie softpornofilms die ze gedraaid heeft in de jaren ‘70 van de vorige eeuw is ze nooit meer voor een filmrol gevraagd en het deel van haar nieuwe voorstelling, die ze speelt in de tuin van haar bedrijf, laat duidelijk zien waarom. Het bedrijf wordt verkocht en Nathalie en haar gezelschap keren terug naar Menton, Warre vertrekt definitief naar zijn huisje in de Ardennen en wat Anja gaat doen wordt niet vermeld.

EERSTE BEDRIJF

(Warre en Anja zitten aan een tafel te werken. Ze doen de boekhouding van het bedrijf. De radio staat aan. Radio Klara. Te horen is het tweede pianoconcert van Sergeï Rachmaninov, deel 1 Moderato.. Er wordt een tijd niets gezegd. De rust van twee werkende mensen.)

ANJA : Wilt ge nog koffie papa?

WARRE : Nee merci.

(telefoon gaat en Anja neemt op)

ANJA : Anja Dexters. Ja. Mevrouw Campenaerts. Ja, zoals al afgesproken. Tante Nathalie kan elk moment arriveren. U kunt komen met uw mensen. Ja, vraag maar aan Sjef die buiten loopt waar u het best kunt wachten. Nee, tante Nathalie is nog niet op de hoogte van uw komst maar belangstelling vindt ze altijd prettig. Nee, nee, geen dank. Tot straks. *(legt telefoon neer)* Renata Campenaerts komt met een aantal leden van de toneelgroep om tante Nathalie te begroeten.

WARRE : Daar zal Nathalie blij mee zijn. Maakt niet uit wie er is als er maar belangstelling voor haar is.

(Er wordt gebeld)

Tien uur. Dat kan alleen de post zijn.

ANJA : Zal ik gaan?

WARRE : Dat heeft geen zin. Als ze weer aangetekend zijn moeten we zelf naar de post rijden.

(Anja staat op en loopt naar buiten. Komt even later terug met een pakje in haar hand)

ANJA : Bol punt com.

WARRE : Verder niets.

ANJA : Nee, niets.

WARRE : Ge moet het me zeggen hé als het wel zo is.

ANJA : Echt. Alleen dit.

WARRE : Ge hadt wat besteld?

ANJA : Kleinigheid.

WARRE : Wat is 't?

ANJA : Boekske. De drie zusters.

WARRE : De drie wie?

ANJA : Zusters. Een toneelstuk.

WARRE : Zit dat nog steeds in uwe kop?

ANJA : Ja.

WARRE : Ge zijt zot.

ANJA : Laat me toch papa.

WARRE : Ze hebben de vorige keer uwe kop zot gemaakt. Geloof hem toch niet.

ANJA : Ik kan het toch proberen. Ik heb al een monoloog van buiten geleerd. Uit de drie zusters.

WARRE : En ge krijgt nu pas het boekske binnen?

ANJA : Ik had die monoloog geleend bij de toneelclub. Ze hadden niet meer de volledige tekst. Ik heb toen een stukje uitgezocht. Maar het leek mij verstandig om het hele stuk eens te lezen. Stel dat het lukt. Hier zie ik geen toekomst meer.

WARRE : Dat moet ge niet zeggen. Dan roept ge het af.

ANJA : Maar papa, elke keer als de bel gaat schrikken we. Het kunnen schuldeisers zijn, werkmensen die om achterstallig loon vragen, aangetekende brieven van de bank, van de belastingen. De openbare verkoop van onze boomgaard, van dit huis. Het is niet veraf meer. Ge moet uwen kop niet in het zand steken. En daarnaast hé, 't is mijn grote passie. Als tante Nathalie hier is, met haar vrienden, al die verhalen, da's toch een heel andere wereld dan hier hé.

WARRE : Zeg dat wel. Maar of het beter is?

ANJA : Als Charlie er weer bij is dan ga ik het proberen.

WARRE : Wie is Charlie?

ANJA : De regisseur van tante Nathalie. Die heeft mij aangemoedigd een monoloog van buiten te leren en voor hem te spelen. Ik hoop zo dat hij ook mee komt.

WARRE : Als ge maar voor hem oppast. Ik vertrouw die gast niet.

(Eduard Ilsbroekx komt binnen)

Eduard, verdoemme hé, gij ziet er sjiek uit. Waar is dat voor nodig man?

EDUARD : Voor niks. Het heeft niet geholpen.

WARRE : Wat heeft niet geholpen?

EDUARD : Ik was bij de bank, bij den directeur. Nu moet ge geld lenen, zeggen ze. De rente is nog nooit zo laag geweest. De banken geven zelfs geld toe als ge een lening afsluit. Maar niet in mijn geval. Ik kan niks meer lenen. Teveel schulden en geen toekomst voor uw bedrijf meneer Ilsbroekx. Het spijt ons. Dag, tot ziens en vergeet niet, de 27ste moet de aflossing voldaan worden of we zijn verplicht uw faillissement aan te vragen.

ANJA : Moet ge iets drinken meneer Ilsbroekx. Een bakske koffie?

EDUARD : Nee dank u meiske. Halve criminelen zijn het. Die banken. Als het goed met u gaat dan smeren ze de ene lening of hypotheek na de andere aan, maar als het tegenzit: het spijt ons en vergeet de betaling niet. 't Is maar goed dat de Gaston het niet hoeft mee te maken.

WARRE : Weet ge nu al precies hoe het gegaan is?

EDUARD : Gewoon doodgevallen hé. Zijn hart. Tenminste dat denk ik. Doodgevallen toen hij naar bed wou. Op slag dood zei de arts. Hoe kunnen ze dat nu weten. En wat is op slag dood? Echt meteen? Mort subite of toch nog een paar minuten? En wat denkt ge dan, als ge daar ligt, in die paar minuten? Ik moet er niet aan denken wat ge allemaal denken kunt dan. 't Is dat hem maandag bij ons zou komen, bij ons Marie en bij mij. Anders had hem daar nog kunnen liggen hé. Hij was er niet, en ik bellen, niks hé. Hij nam niet op. Kon hij ook niet, lag daar dood te liggen. 't Is gek hé. Maar ik mis hem meer dan mijn ouders. Toen die dood gingen, ik was toch ook al volwassen, da's eigenlijk nooit goed tot me doorgedrongen. Ik heb daar geen gevoel meer bij, ook geen beeld meer. Pas op hé, dat waren goeie mensen hé. Heel goeie. Die hebben den boomgaard tot een

groot bedrijf gemaakt hé. Maar met de Gaston, die zit in mijn lijf. En dat is nu leeg, daar is nu een gat, ik krijg dat ook niet opgevuld, dat blijft leeg. Niet dat we mekaar heel veel zagen of zo, hé. Bij God, helemaal niet. Maar hij zat altijd in mijne kop. Ik pieker veel, hij niet. Als ge hem belde en ge vroeg: hoe is 't? Goed jongen, heel goed jongen. Ha, ik ben nooit verder gekomen dan jongen bij hem. Ik ben ook drie jaar jonger. Heel goed jongen. Zegt hem niet meer. Nu ligt hij weer alleen. Net als toen hem doodging.

WARRE : Alleen?

EDUARD : Op het kerkhof. Of denkt gij dat hij aan het klaverjassen is met die andere knoken die daar liggen. Schoon muziekske is dat. Wat is dat voor iets?

ANJA : Rachmaninov. Tweede pianoconcert. Da's klassiek.

EDUARD : Oh. Toch wel schoon. Zien uw papieren er een beetje gunstiger uit Warre?

WARRE : Nee. Er zijn geen zwarte cijfers meer te ontdekken. Maar wij zijn niet de enige Eduard. Achter de deuren van onze collega's is het niet veel beter. Maar ja, wie durft dat toe te geven.

EDUARD : Ik denk dat ik ermee stop. Ik zie geen oplossing meer. Wat ik wel wil, is mijn mensen, mijn vaste mensen, ze het laatste stukske loon geven. Zij wel. Die Polen en Roemenen niet hé. Niet dat dat geen goei mensen zijn, maar ge hebt daar geen gevoel bij. Zijn vreemden, hé. 't Is toch eigenlijk een schande. Bij mij tegenover, midden tussen de fruitbomen zogezegd, woont een knaap van, ik denk dat hem nu 33 of zoiets moet zijn. En niet werken hé. Nooit gedaan. Meteen na de school hand ophouden. Altijd heeft hem ergens zeer. Zijne rug, zijn knieën, en de doktoers geloven dat hé en schrijven een briefke en meneer hoeft niks te doen. Potverdoeme, er komen sukkels uit het oosten om te plukken en hij is te beroerd om uit zijne nest te komen. Als ik van de staat was, hé. Inhouwen dat geld. Als gij nien wilt plukken manneke dan ook niet van ons plukken. Gene cent. En die Roemenen en Polen hé, die krijgen ook niet alle geld in handen. Die ronselaars, bemiddelaars die steken een flink pak in hun eigen zak. Ze stoppen die sukkels in koten waar mijnen hond nog niet wilt in liggen. En een dikke huur vragen hé. Laatst is er een dooie Pool gevonden in een aftandse caravan. Lag daar al drie maanden. Nee Warre, de wereld is naar de kloten en mijnen boomgaard ook.

WARRE : Ja, ge kunt er wel eens gelijk in hebben.

EDUARD : Warre, wij hoeven elkaar geen blaaskes wijs te maken hé. Met uw bedrijf is het binnenkort ook gedaan. Of niet?

WARRE : 't Is moeilijk. 't Is moeilijk.

EDUARD : Is het waar wat ik gehoord heb? Dat Vandecastele met wilde plannen rondloopt en dat hij daarvoor grond nodig heeft?

WARRE : Mij niks van bekend. Maar die loopt al zijn hele leven met wilde plannen rond.

EDUARD : Allez Warre, op de veiling praten ze over niks anders. Vandecastele is onze redding, zeggen ze daar.

WARRE : Als ze dat zeggen dan is het misschien zo.

EDUARD : Ha, verdoeme, als ge over den duvel spreekt, daar is 'tem. Zijt gij in gesprek met hem voor de verkoop?

WARRE : Ikke? Nee, nee helemaal niet.

(Vandecastele komt binnen)

ROMAIN : Warre, juffrouw Anja, hé Ilsbroekx, gij hier. Gecondoleerd nog met uw broer.

EDUARD : Merci meneer Vandecastele.

ANJA : Iets drinken Romain?

ROMAIN : Water Anja, plat.

(Anja af)

Gaan de zaken Ilsbroekx?

EDUARD : Ja. Naar de kloten.

ROMAIN : Hé hé, Ilsbroekx.

EDUARD : Wat hé hé, 't is de waarheid. En niet alleen ik. Er is veel ellende achter de voordeuren van onze telers meneer Vandecastele. Dat zei de Warre zojuist ook al. En de hoge heren doen alsof hun neus bloedt. Zij hebben beslissingen genomen, zichzelf op de borst geklopt en de gewone mens vergeten. Zoals altijd.

ROMAIN : Waar hebt gij het over?

EDUARD : Dat weet gij goed genoeg. Gij waart toch zelf ook politieker.

ROMAIN : Een andere beslissing dan een boycot konden wij niet nemen Ilsbroekx. Anders beweegt Rusland niet.

EDUARD : Nu ze hebben anders verdomd snel bewogen. Meteen een tegenboycot. Geen appels en peren meer uit Haspengouw.

ROMAIN : Ik zit niet meer in de politiek. Ik kan niets meer veranderen.

EDUARD : Da's makkelijk hé meneer Vandecastele. U zijt weg en wij zitten met de gebakken peren om zo te zeggen.

ROMAIN : Onderneem dan actie.

EDUARD : Hoe actie?

ROMAIN : Ga demonstreren, blokkeer wat mij betreft alle toegangswegen tot het Schumanplein. Stort het parlement vol met appels en peren. Doe iets. Maar blijf niet op uw gat zitten en laat niet alles over u heen komen. Als ge niks probeert bereikt ge ook niks.

EDUARD : Had daar aan gedacht voordat ge uw beslissing nam van die boycotrommel. Wij hadden de hele streek volgeplakt met de leus: Politiekers geef ons Rusland terug. Mooi niks hé. In de plaats daarvan extra subsidie voor de Oost-Europese telers.

ROMAIN : 't Is niet alleen dat Ilsbroekx. Sommige bedrijven zijn niet met hun tijd meegegaan, geen investeringen gedaan, en dan kunt ge de concurrentiestrijd verliezen.

EDUARD : Dat heeft met concurrentie niks te maken. 40 Procent van onze omzet donderde in elkaar toen die Russen de Krim bezetten en later daar dat vliegtuig, MH17, nog overheen. Daar kunt ge niet tegenop boksen. En dan verdoemme als klap op de vuurpijl subsidie geven aan die lui in het oosten. Wij zijn met alles in orde en daar rotzooien ze maar wat aan. Maar dat maakt jullie niks uit. Jullie politiekeren gewoon door en vergeten voor ons de compensaties te regelen.

ROMAIN : Europa...

EDUARD : Oh ja, gemakkelijk hé meneer Vandecastele. Europa heeft het altijd gedaan als onze Belgische politiekers hun afspraken niet nakomen. Ik heb verdoeme in juni 50.000 kilo peren gratis weggegeven. En da's veel hé. Maar als ik u nu zo bezig hoor dan had ik ze beter naar de kop van de politiekers gegooid.

ROMAIN : Ge windt u nogal op.

EDUARD : Ge zoudt voor minder. Salut paraplu, ik ben ermee weg. Redden wat er nog te redden valt. (af)

WARRE : Ge moet hem dat vergeven Romain. Al heeft hem gelijk. Maar hij zit niet goed in zijn vel. Zijn broer hé. Hij heeft het er moeilijk mee.

(Anja op met glas plat water. Geeft dit aan Romain)

ANJA : Alstublieft.

ROMAIN : Dank je. Heb je mijn voorstel al bekeken Warre?

WARRE : Ja.

ROMAIN : En?

WARRE : 't Is een voorstel.

ROMAIN : Wat vindt ge ervan?

WARRE : Het heeft niet veel zin van wat ik ervan vind Romain. Mijn halfzus is de baas.

ANJA : Tante Nathalie gaat vandaag komen. Ze komt helemaal uit Menton naar hier.

ROMAIN : Da's goed. Maar gij hebt zelf toch wel een idee Warre. Ge kunt een nieuwe toekomst opbouwen, beheerder van het complex en ook voor Anja is er plaats. Geen zorgen meer Warre.

WARRE : Ja.

ANJA : Het gaat wel om onze boomgaard Romain. Die van ons, van Tante Nathalie bedoel ik. Van haar ouders, van mijn papa zijn papa, van mijn grootouders. Een familiebedrijf. Dat geeft ge niet zo gemakkelijk op.

ROMAIN : Dat weet ik Anja. En daarom ook wil ik jullie alle twee behouden.

ANJA : Maar het sentiment Romain.

ROMAIN : Met sentiment koopt ge geen brood Anja.

WARRE : We moeten wachten tot mijn halfzus er is. Ik ga me een koffie maken. Gij ook nog Anja?

ANJA : Nee dank u papa.

(Warre af. Stilte.)

ROMAIN : Boekske gekocht?

ANJA : Ja. De drie zusters.

ROMAIN : Waar gaat dat over?

ANJA : Drie zusters die graag naar Moskou wilden gaan en...

ROMAIN : Oh nee, dat stuk. 't Is het eerste en het laatste toneelstuk dat ik ooit van die amateurgroep hier gezien heb. Weet je dat die meiden in dat stuk sprekend lijken op de telers uit Haspengouw.

ANJA : Hoe bedoelt ge?

ROMAIN : Die meiden willen naar Moskou. Ze zuchten en ze zuchten, en ze gaan niet. Ondernemen niks. Pak verdoeme de trein en ga naar Moskou. Als ze dat meteen in het begin hadden gedaan, had ik me niet drie uur hoeven te vervelen. En zo is het met die telers ook. Ze zien allemaal lijdzaam toe en bij pot en pint klagen en zeuren ze.

ANJA : Ge zijt zelf van de streek, hoe hebt ge mee zo'n beslissing kunnen nemen.

ROMAIN : Da's politiek Anja, da's niet altijd te volgen.

(Stilte. Ze weten beiden niet hoe het gesprek verder moet. Hij kijkt de tuin in.)

Die iep staat er niet goed bij. Ik denk dat hij ziek is. Als dat zo is, dan moet ge kappen.

ANJA : Dat is wel de laatste boom die gekapt zal worden.

ROMAIN : Waarom?

ANJA : Het is de boom waar...

ROMAIN : Was het aan die boom? Waar den Tom...? Dat wist ik niet.

ANJA : Daarom komt tante Nathalie nooit aan deze kant van de tuin. Ze kan die boom niet zien. Het is te pijnlijk voor haar.

ROMAIN : 't Is al lang geleden toch.

ANJA : Gij waart goed bevriend met hem.

ROMAIN : Bevriend...Bevriend... Zoveel jong volk woonde er toen niet en dan gaat ge al snel met elkaar om. Den Tom, ik kon hem niet altijd volgen hé. Hij was altijd met cultuur bezig. En na dat gedoe met die zusters had ik besloten me daar niet meer mee in te laten. Dus dat is iets waar ik helemaal geen verstand van heb. Cultuur begon bij mij bij Suske en Wiske en daar hield het ook meteen bij op.

Oh ja, en dat liedje van die Cools uit Hasselt, de Miel, boer Bavo met de katten die hij in het donker kneep. Dat vond ik wel leuk. En Jacques Vermeiren. Maar de rest. Da's niet voor mij en daar gingen we ook uit elkaar. Den Tom en ik.

ANJA : Hij schreef toneelstukken. Ze zeggen dat hij dat goed kon. Maar zijn moeder, tante Nathalie en haar vrienden, lachten hem uit toen ze zijn stuk gespeeld zagen. Hierachter in de tuin. Dat kon hij niet verkroppen. En toen heeft hij zich hier, aan die boom... verschrikkelijk. 't Is lang geleden. Maar slijten doet dat niet.

ROMAIN : Het ontroert jou nog steeds zie ik.

ANJA : Ja. En denk eraan als je tante Nathalie ziet, niet spreken over den Tom. Ze kan dat niet verdragen. Wacht maar tot ik heb gezegd dat je hier weer regelmatig over de vloer komt. En dat het mogelijk is dat zij jou hier weer ziet. Ik kom je wel waarschuwen wanneer je weer kunt komen.

ROMAIN : 't Is goed. Zal ik aan denken. Da's lief. Dat doet mij goed. Zo gevoelig zijn. Ik kan dat niet. Ik weet niet hoe ik me moet uiten. Qua gevoel hé.

ANJA : Dat weet ik. Al vanaf dat ik u ken. En dat is al vanaf de lagere school. Maar vooral vanaf de middelbare. We waren toen onafscheidelijk.

ROMAIN : Ja. De mensen zeiden toen. Die twee hebben iets met elkaar. Weet ge nog?

ANJA : Ja. Verder dan de hand vasthouden zijn we nooit gekomen hé.

ROMAIN : Nee. Ik was daar ook niet zo goed in.

ANJA : Was? Is het verbeterd dan?

ROMAIN : Nee, nee, nog steeds dezelfde sukkel.

ANJA : Ach... sukkel?! Ge hebt het ver geschopt Romain Vandecastele.

ROMAIN : Oh maar da's iets heel anders. Zakendoen dat is mijn ding. Daar heb ik geen schroom voor. Ik kan hard zijn als het moet, ik kan luisteren, afwegingen maken en vooral beslissingen nemen. Maar iets met gevoel, daar heb ik het moeilijk mee.

ANJA : Ik eigenlijk ook.

ROMAIN : Ja, we zijn samen al lang alleen. Wij twee. Hé Anja. Misschien, als mijn plannen doorgaan. Met deze boomgaard. Misschien kunnen we dan, omdat we dan weer vaker samenzijn, kunnen we dan...

(Luid getoeter van diverse auto's buiten en Warre die naar binnen komt hollen)

WARRE : Ze zijn er. Ik ga ze helpen met de koffers. (en weer af)

ROMAIN : Dan ga ik maar. Ik kom later wel terug. Als iedereen gesetteld is. Ik neem de andere uitgang. Anders bots ik meteen op ze. Tot later Anja.

ANJA : Ja. Tot later Romain. Romain wees voorzichtig met je voorstel aan tante Nathalie. Ze is erg gevoelig. Ze zegt altijd: mijn ziel ligt hier, in onze boomgaard.

ROMAIN : Ik zal eraan denken. Tot later.

(De eerste leden van de toneelclub komen binnen, ze dragen koffers. Dit gaat een hele tijd door. De spelers lopen af en aan tussen buiten waar de auto's staan en de kamer waar de koffers gezet moeten worden.)

SPELER : 1 : Waar moeten deze koffers naartoe?

ANJA : Zet alles maar in de kamer hiernaast.

SPELER 2 : Het zijn er veel hoor.

SPELER 3 : Is mevrouw Dexters familie van u?

ANJA : Ze is mijn tante.

SPELER 3 : Nog best een mooie vrouw. Voor haar leeftijd tenminste.

(Charlie komt binnen)

CHARLIE : Terug van weggeweest. Weggeweest, in gedachte nooit. Wat een plek hier, wat een plek. Je ruikt de gezondheid als je uit de auto stapt. Heerlijk.

ANJA : Ik ben zo blij dat u er ook weer bij bent.

CHARLIE : Natuurlijk ben ik erbij. We zijn volop aan het werk, Nathalie en ik. En jij bent... jij bent

ANJA : Anja, het nichtje.

CHARLIE : Dat wilde ik net zeggen: Anja het nichtje. Hoe is het met je? Lang niet gezien.

ANJA : Het gaat, het gaat.

CHARLIE : Fijn voor je, heel fijn. Voorzichtig met die koffer. Niet zo mee zwaaien verdomme. Daar zitten breekbare spullen in. Jeugd. Ik krijg er wat van.

(Ralf komt binnen, hij is van Duitse origine maar spreekt goed Nederlands, wel met een licht Duits accent)

RALF : Och wat schön is het hier. Dit haus ist zo alt. Deze sfeer, overweldigend. Hallo jongen, lass die koffer maar hier staan. Da sitzen pruiken in. Die zijn ganz kwetsbaar. Danke schön, jongen. En wie is die swarte dame?

CHARLIE : Anja, het nichtje.

RALF : Ach liebschen, ben je in de rouw. Ist daar jemand tot?

ANJA : Ik draag altijd zwart.

RALF : Moet je niet doen schatsjen. Maakt je veel te alt. En die haren van je, afschuwelijk. Daar zullen wij eens iets aan tun.

(Warre komt binnen)

WARRE : Volgens mij blijven die hier logeren voor een paar maanden. Nooit zoveel koffers gezien. Die blijven uitpakken.

CHARLIE : Voor de repetities. Wij zitten volop in de repetitieperiode. Kunnen we niet mee stoppen. We repeteren hier gewoon door.

ANJA : Waarvoor repeteren jullie?

CHARLIE : Voor “Nathalie spreekt”, meisje.

RALF : Das ist ja die comeback voorstelling van Nathalie.

ANJA : Waar blijft tante Nathalie?

WARRE : Staat handtekeningen uit te delen, selfies te maken met die snotneuzen daarbuiten. Denkt ze dat ze nog steeds beroemd is. Nu is ze helemaal niet meer te harden.

(Nathalie komt binnen gevolgd door enkele spelers en speelsters, Wil van Gramsbeek haar dramaturge, Marie-Therese Kesselaer haar choreografe en Renata Campenaerts, voorzitter van de toneelclub)

NATHALIE : Mijn huis, mijn huis. Alsof ik nooit ben weggeweest. Ik ben weer thuis. In het huis waar ik ben opgegroeid. En de boomgaard staat er zo mooi bij. Ik zou

zo de tuin in willen hollen, de bomen omhelzen. Haal zand. Wie haalt er zand voor mij? Jongen, zand halen.

SPELER 4 : Zand? Waar moet ik zand vandaan halen?

RALF : Pak een schjep en schjeput uit de grond. Ganz einfach!

(Speler 4 af)

NATHALIE : Ben ik hier echt? Ik zou willen ronddansen, zwaaien met mijn armen. Ik denk ineens dat ik droom. God weet hoeveel ik van mijn geboortegrond houd. Ik houd er zoveel van. Gedurende de reis, ik keek naar buiten en toen we de grens overstaken en België binnen reden. Ik was weer thuis. Ik draaide het raampje van de auto open en de warme wind waaide om mijn hoofd. *(Ze zingt)*
 Quand le vent est au sud écoutez-le chanter.

Le plat pays qui est le mien.

RENATA : Oh, wat ontroerend. Wat ontroerend.

WIL : Dit kunnen we gebruiken in haar voorstelling. Dit lied moeten we inbouwen. Misschien telkens met flarden laten terugkeren.

RALF : En ik kan een pruik van stro maken.

WIL : Van stro?

RALF : Ja, die Brel singt doch iets over stro en zo. Quand le vent est au rire quand le vent est au blé .Blé das ist ja doch stro of so. Ja doch.

(Speler 4 komt terug met zand in zijn beide handen)

SPELER 4 : Hier is zand.

NATHALIE : Geeft het mij.

RALF : Auf de knie, bietet an auf de knie.

(Speler 4 gaat op zijn knieën voor Nathalie zitten en zij neemt het zand in ontvangst en smeert het over haar borsten.)

RENATA : Oh wat emotioneel, wat emotioneel.